

Christine Pitkänen

TAIVAAN VALTIATAR

TAIVAAN VALTIATAR

CHRISTINE PITKANEN

TAIVAAN
VALTIATAR

© 2025 Christine Pitkänen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-4962-6

Aleksandralle

Älä unohda haaveilla, kun jaksaa tehdä töitä niiden eteen, ne toteutuvat.

PROLOGI

Raven Hollow oli pieni kylä kaukana Arysian pääkaupungista, Silvestrasta. Kylän asukkaat olivat tottuneet sen rauhallisuuteen. Siellä harvoin tapahtui mitään. Kylän asukkaat tunsivat toisensa ja auttoivat muita mahdollisuuksiensa mukaan.

Mies katseli talonsa ikkunasta ulos ja mietiskeli. Hänen elämänsä oli nyt huomattavasti erilaista kuin vuosia sitten. Pieni osa hänestä kaipasi sitä, mutta ei niin paljon, että hän olisi tehnyt asialle jotain.

Mies kuuli huminaa ulkoa. Se oli niin voimakasta, humina oli hänelle tuttua. Se kuului hänen entiseen elämäänsä. Hän asteli ulos talosta ja katseli neljää uljasta lohikäärmettä, jotka olivat laskeutuneet talon eteen. Niiden ratsastajat hypähtivät maahan.

"Voinko auttaa jotenkin?" mies kysyi tulijoilta.

"Tulimme saattamaan sinut vastuuseen rikoksestasi", yksi ratsastajista vastasi. Hän ja kolme muuta ratsastajaa olivat naamioituneet. He olivat pukeutuneet tummiin vaatteisiin ja piilottaneet kasvonsa huiveilla, jotka paljastivat ainoastaan silmät.

"Mistä rikoksesta on kyse?" mies oli ymmällään. Vastausta kysymykseen hän ei saanut, sillä lohikäärmeet aukaisivat suunsa ja niistä lähtevä tuli sytytti hänet, talon sekä kaikki talon sisällä olevat palamaan. Ratsastajat katselivat hetken aikaa paloa, hyppäsivät takaisin lohikäärmeiden selkään ja katosivat taivaalle. Heidän tehtävänsä täällä oli suoritettu.

Kylässä havahduttiin nopeasti taivaalle nousevaan mustaan savupilveen ja ihmiset kiirehtivät katsomaan sen lähdeettä. Meni vain hetki, kun he olivat muodostaneet ämpäriketjun kaivolta palavalle talolle, mutta turhaan. Lohikäärmeiden luoma tuli oli liian voimakasta ja kivestä tehty talo paloi vauhdilla poroksi. Kukaan ei voinut ymmärtää, miksi juuri tämä talo oli pitänyt polttaa. Sen asukkaat olivat kaikkien pitämät, eikä kukaan keksinyt syytä tulipalon syttymiselle.

Sydäntä särkevä huuto paljasti, etteivät kaikki talon asukkaat olleet kuolleet. Perheen toiseksi vanhin tytär oli onnekkaisesti säilynyt

hengissä olemalla poissa syttymishetkellä ollessaan auttamassa naapuriaan, mutta se ei poistanut murhenäytelmää eikä tuonut kuolleita takaisin. Toinenkin perheenjäsen oli elossa, mutta hän oli sillä hetkellä kaukana ja täysin tietämätön tapahtuneesta.

Naapuritalon nainen näki yhden selvinneen palosta kuin ihmeen kaupalla. Kenenkään huomaamatta hän vei pelastuneen piiloon. Se tuntui tärkeältä sillä hetkellä.

Saline oli seitsemäntoistavuotias ja työskenteli piikana Aldornian linnassa. Hänen vanhempansa olivat lähettäneet hänet sinne kaksi vuotta sitten. Hän ei pitänyt työstään yhtään, mutta 500 kuparipennin kuukausipalkka oli houkutteleva. Sillä pystyi elättämään tai ainakin osittain muun perheen Raven Hollowissa. Tytön palkasta lähetettiin joka kuukausi 300 kuparipenniä perheelle ja loput jäivät hänen itsensä käytettäväksi. Saline tosin pisti lähes koko summan säästöön. Hän ei aikonut koko ikäänsä työskennellä piikana ja rahojen avulla hän pärjäisi myöhemmin omillaan.

Kirjeet linnan ja kotikylän välillä kulkivat todella hitaasti. Kirjeet lievitivät ikävää. Saline oli aina kärkkymässä, kun linnaan tuotiin postia, mutta harvoin hänelle tuli mitään. Se ei yllättänyt, sillä vanhemmat olivat huonoja kirjoittamaan ja nuoremmat sisarukset eivät osanneet lukea tai kirjoittaa. Vapaapäivinä, joita oli harvoin, oli turha edes haaveilla matkustavansa kotikylään. Pelkkä matka vei jo kuusi päivää kävelen.

"Saline, pihalla on lohikäärme", Salinen samanikäinen ystävätär ja linnanherran tytär huikkasi hiljaa sen huoneen ovelta, jota Saline oli siivoamassa. "Tämä on jo viides kerta lyhyen ajan sisään, kun siellä on sellainen."

"Oh, haluan nähdä."

Nanea viittasi Salinea seuraamaan ja tytöt menivät kurkkimaan Nanean huoneen ikkunasta, josta näki pihamaalle. Saline henkäisi ihastuksesta, sillä hän ei ollut aikaisemmin nähnyt lohikäärmettä. Hän oli kuullut niiden olevan uljaita ja ne kuulostivat kiehtoilta. Vielä kiehtovammilta kuin creodillat, liskoeläimet, mitkä vahtivat pihamaata. Lohikäärmeet olivat monta kertaa creodilloja isompia. Saline kävi usein juttelemassa creodillojen kanssa. Hän oli ainut, joka pystyi kommunikoimaan niiden kanssa, mutta Nanea oli ainoa, joka siitä tiesi. Tämän isän, Visnorin, kommunikointitapa oli piiskata creodilloja. Saline vihasi isäntäänsä ja sitä, miten tämä kohteli palvelusväkeä sekä eläimiä. Jotain välkähti auringonvalossa ja se kiinnitti tyttöjen huomion.

"Tuo on lohikäärmeen muna, sen ei kuuluisi olla täällä", Saline henkäisi hiljaa. Hän ei tiennyt lohikäärmeistä muuta kuin sen, että ne asuivat ratsastajineen Silvestrassa, jonne oli Aldorniasta kolmen päivän kävely matka. Muna kuului sinne.

"Nanea, tuo muna on vietävä Silvestraan. Autatko minua saamaan sen ulos linnasta? Pakkaan kaiken tarvitsemani ja lähden viemään sitä takaisin. Minulle tuli omituinen tunne, että tuo muna on tärkeä. En aio palata tänne."

"Otatko minut mukaasi?" Nanea pyysi.

"Tietysti otan, jos olet varma, että haluat lähteä."

"Ehdottoman varma."

Nanea ei epäroinyt yhtään. Hän oli jo pitkään halunnut lähteä linnasta ja paeta isänsä tyranniaa. Saline lähti pakkaamaan tavaroitaan ja Nanea hiippaili katsomaan, mihin huoneeseen muna vietiin. Sen jälkeen hän ryhtyi pakkaamaan itsekin.

Kyrianen silmät punoittivat itkun loputtua ja hän tunsu olonsa lohduttomaksi. Hän oli juuri menettänyt koko perheensä, vanhinta sisarta lukuun ottamatta. Hän oli vasta kuusitoista ja orpo. Tyttö ei ymmärtänyt, miksi lohikäärmeratsastajat olivat tulleet tappamaan hänen perheensä. Näidenhän piti huolehtia koko maan turvallisuudesta. Tytön perhe ei ollut tehnyt mitään väärää, he olivat eläneet elämänsä rauhassa.

"Kyriane, laita tämä hupullinen viitta päällesi ja tule nopeasti mukaani", perheen lapsia usein vahtinut Jengly sanoi vilkaistuaan taivaalle. Lohikäärmeet ratsastajineen olivat palaamassa.

"Miksi?" tyttö kysyi tehden kuitenkin, mitä oli pyydetty ja lähti seuraamaan vanhaa naista.

"Minusta tuntuu, että nuo ratsastajat ovat tulossa tarkistamaan tekemänsä teon tuloksia, eivätkä saa tietää sinun olevan elossa. Sinun on vietävä sana sisarellesi, vaikka matka onkin pitkä."

Kyriane seurasi vanhaa naista tämän taloon ja kurkisteli varovasti verhojen välistä. Sydän hakkasi kiivaana rinnassa ja jännitys sekä pelko kipristeli vatsassa. Lohikäärmeet näyttivät valtavilta läheltä katsottuna. Jengly kun asui ihan naapuritalossa. Ratsastajat osoittelivat kohti

KEHEN SINÄ LUOTAT, KUN KAIKKI TUNTEMASI PALAA TUHKAKSI?

NUORI Saline on lähetetty piiaksi kaukaiseen Aldornian linnaan. Kun hän näkee sinne tuotavan salaperäisen lohikäärmeen munan, jokin hänen sisällään herää — vaisto, joka pakottaa toimimaan. Saline vaarantaa henkensä, kun hän pakenee munan kanssa valtakunnasta, eikä mikään tule enää koskaan olemaan ennallaan.

Samaan aikaan kaukana kotikylässä Salinen sisar Kyriane herää menetyksen varjossa. Heitä kahta yhdistää side, jonka juuret ulottuvat syvemmälle, kuin sisarukset saattavat edes ymmärtää. Menneisyyden salaisuudet alkavat paljastua pala palalta – niiden mukana nousee totuus, joka voi horjuttaa koko valtakunnan perustaa.

TAIVAAN VALTIATAR on tarina rakkaudesta ja rohkeudesta. Se kertoo sisarista, jotka löytävät kohtalonsa keskellä salaisuuksia, valheita ja lohikäärmeiden siiveniskuja.

BoD

9 789528 949626